

някакво сияние, което замайваше очите. Николай Павлович, който не виждаше добре от далеч, отначало не можа да я познае. Но когато гордата глава кимна любезно към него и всички се обърнаха да погледнат смаяни кого поздравлява, той я позна и леко се поклони. Върху лъскавия турбан, който обвиваше черните коси, спуснати като криле от двете страни на лицето ѝ, блещукаше клонче от диаманти, забодено върху коприната. На шията ѝ, окачен за огърлицата от десет реда маргарит, висеше огромна звезда от скъпи камъни. Тя още веднъж кимна и леко махна с кърпичката си от прозирно светлосин воал. Къдри от същия воал обкръжаваха царствените ѝ плещи. Княгиня Долгорука се обърна към ниско сведения над рамото ѝ офицер и му пошълна нещо.

- Какво говори с „Голямата госпожица“ - попита Тошкович, когато се завръщаха мълчаливи вечерта към къщи. Ганович беше отишел да си догуляе с някаква компания.

- Пита как съм се наредил тук и имам ли нужда от някаква услуга... Тя много обича българите и иска да им помага...

- Тя наистина може да ти помогне... - каза Тошкович. - В Петербург думата ѝ на две не става. Тя е колкото красива, толкова и умна... - Тошкович се озърна, закри устата си с ръка, агентите на третото отделение бродеха навсякъде, и пошушна: - Назват я е нихилистка. Царят въвеждал под нейно влияние либералните си реформи...

Николай спря поразен. Студът гонеше забързаните минавачи, които се връщаха в къщи, високо издигнали яките на шубите си над ушите. С глух тропот отекваха копитата на конете, които отвеждаха каляските на богатите търговци към домовете им. Когато заговори, парата от устата му сякаш замръзваше.

- Нима Александър II?